

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συντάττειται υπό του Ύπαρχου της Εκκλησίας ως τὸ κατ' ἔχουσαν παιδικὴν περιουσίαν σύγγραμμα, ἀλλοθι παρασχοῦν εἰς τὴν γάμον ἡμῶν ἀθηροσίαν· καὶ κατὰ τὸν Ὀρθόδοξον Παιδαγωγικὸν Κανονικὸν Κανονισμὸν ὡς ἀνάρησιμα ἤσαντες καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς πατέρας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 5.— Ἐξωτερικοῦ φρ. 7
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωταί δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΕΥΤΕΡΟΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΑΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι: λεπ. 10.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ: ἐν Ἀθήναις
Πλατεία Ὀμονοίας, ἀριθ. 10 τῆς ὁδοῦ Δωροῦ.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 1ος.— 14

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 21 Μαΐου 1894

Ἔτος 16ον.—Ἀριθ. 14

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΡΟΖΑΛΒΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΣΕΡΟΝ ΔΕΛΑΒΡΥΓΙΕΡ
[Συνέχεια· ἴδε σελίδα 97]

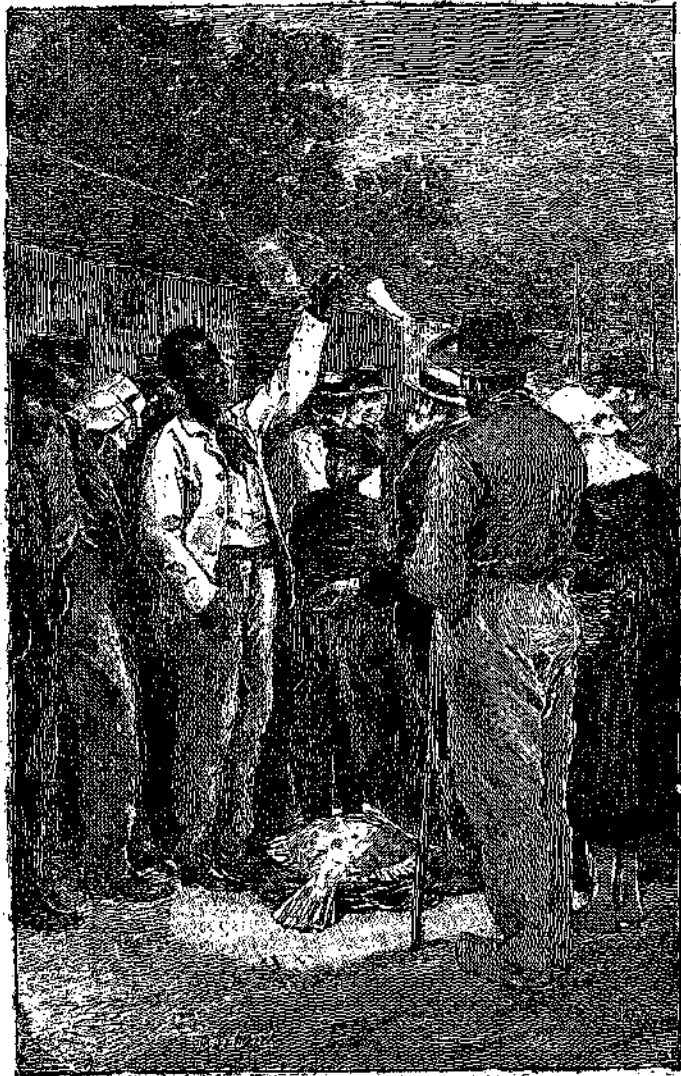
IB'

Τὸ ἡμερολόγιον τῆς θείας Θηρεσίας ἤρχιζεν ὡς ἑξῆς :
« Δὲν εἶμαι ἀκόμη δεκαπενταετής καὶ ἰδοὺ ἐγὼ οἰκοδέ-
σποινα. Ἡ μητέρα μου εἶπε σήμερον τὸ πρῶν :— Σχεδὸν
δὲν εἴμπορῶ πλέον νὰ περιπατῶ· τόσον εἶμαι κουρασμένη·
πάρε τὰ κλειδιά μου, τὸ σημειωματάρει μου καὶ κάμε ὅπως
ξέρεις. Ὅποτε λάβης ἀνάγκην τῶν συμβουλῶν μου θὰ
σοὺ τὰς δώσω· ἀλλὰ ἐλπίζω ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ μάθης
νὰ εἶσαι περισσότερο ἀπὸ ἐμὲ οἰκονόμος.— Ἡ καίμενη ἡ
μητέρα, μοῦ το εἶπε μὲ ὄλην τὴν ἀπλότητα καὶ ἴσως ἔχει
δικαίον. Συνειθισμένη, πρὶν χάσωμεν τὴν περιουσίαν μας,
νὰ ἔχη πάντοτε ἀφθονὰ χρήματα, δὲν εἴμπορεῖ τώρα νὰ
ἐξασκῇ οἰκονομίαν. Δύσκολον ἔργον ἀναλαμβάνω. Ὁ Θεὸς
βοηθός ! »

Ὅλιγον κατωτέρω ἡ νεαρὰ Θηρεσία ἀπηρτίθει τὰς
δυσχερείας, κατὰ τῶν ὁποίων θὰ προσέκοπτε διὰ νὰ μὴ
στερηθῇ τοὺς γονεῖς τῆς μικρῶν τινῶν εὐχαριστήσεων, εἰς τὰς
ὁποίας ἦσαν συνειθισμένοι, χωρὶς νὰ ἐξογκῶν τὸν ἰσχυρὸν
τῆς προϋπολογισμὸν. Στρέψασα ἀκόμη σελίδας τινὰς ἡ
Εὐτυχία, εἶδε τὴν θείαν τῆς κατεχομένην ὑπὸ βαθυτάτης
λόπης, διότι ἠναγκάζετο νὰ ἐγκαταλείψῃ τὰς σπουδὰς τῆς
τὴν στιγμήν ἀκριβῶς κατὰ τὴν ὁποίαν εὕρισκεν εἰς αὐτὰς
τὸ μεγαλύτερον θέλημα.

Ἡ πριγκίπισσα Ροζάλβα δὲν ἐπροχώρησε περισσό-
τερον τὴν ἡμέραν ἐκείνην· ἐτοποθέτησε τὸ τετράδιον, εἰς
τὸ συρτάριον ὅπου το εὔρεν, ἀλλὰ δὲν ἐξῆλθεν ἀκόμη ἐκ
τοῦ δωματίου. Ἐμεινε σκεπτικὴ εἰς τὴν θέσιν ὅπου εἶχε
καθῆσθαι πρὸ τοῦ ἐκ ροδοξύλου γραφείου.

« Ἴδοὺ λοιπὸν » ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν « ὁποία ἦτον ἡ ζωὴ
τῆς θείας μου εἰς τὴν ἡλικίαν μου. Ὅπως κ' ἐγὼ εἶχε
κ' ἐκείνη μητέρα, ἡ ὁποία δὲν ἦτο εἰς κατάστασιν νὰ
φροντίσῃ τὸ σπίτι καὶ, ὀλιγώτερον εὐτυχῆς ἀπὸ ἐμὲ, μό-
λις εἶχε τὰναγκαιοῦντα διὰ τὰς καθημερινὰς δαπάνας
χρήματα· ὅτι ἐκάμε δεκατετραετίς εἴμπορῶ νὰ το κάμω
κ' ἐγὼ. Νά, τώρα ὁ Ἀγῆνωρ δὲν ἐτοιμάζει τὸ γεῦμα εἰς
τὴν προσδιωρισμένην ὄραν, ὁ μπαμπᾶς δὲν φαίνεται νὰ το
ἐννοεῖ διότι εἶνε ἄλλος παραδεδομένος εἰς τὴν λόπην του· ἀλλὰ
πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ὕψωσε τοὺς ὄμους ὅταν εἶδε τὸ σαλόνι
ἄνω-κάτω ἀκόμη εἰς τὴν μίαν μετὰ τὸ μεσημέρι. Ὑποφέρει
νὰ βλέπῃ τὸ σπίτι χωρὶς διεύθυνσιν. . . Λοιπὸν ἀπεφασίσθη !
θὰ ὑπάγω νὰ τῷ ἀναγγεῖλω ὅτι θὰ προσκαθῆσω νάντικατα-
στήσω ἐγὼ τὴν ἀδελφὴν του· ἀλλὰ περὶ τοῦ ἡμερολογίου
τῆς δὲν θὰ κάμω λόγον σήμερον· ἴσως ἀργότερον· θὰ εἶνε μυ-
στικὸν που θὰ το ξερῶμεν αἱ δύο μας, ἡ θεία Θηρεσία καὶ ἐγὼ. »

« Ἀνύψωσε τὴν χεῖρα σείων ἐν εἰκασθρακόν » (Σαλ. 107, στ. α')

Καὶ ἐπανέκλεισεν ἡ Εὐτυχία τὸ ἐπιπλον, τοῦ ὁποίου τὴν
κλειδα ἐκρυφεν εἰς τὸ θυλάκιόν τῆς. Πρὶν ὁμιλήσῃ εἰς τὸν
πατέρα τῆς, ἐνόμισε καθῆκόν τῆς νὰπευθυνθῇ πρὸς τὴν κυρίαν
Μορδάς, ἐνθυμηθεῖσα ὅτι, πρὶν ἔλθῃ ἡ θεία τῆς αὐτὴ ὁπω-
δήποτε ἐκράτει τὰ ἔξοδα.

Ὅλιγον μετὰ ταῦτα ἡ Εὐτυχία ἐκάθητο ἐπὶ μικροῦ ἐδρά-
νου, παρὰ τοὺς πόδας τῆς μητρός τῆς ἐξηλωμένης ἐπὶ τῆς
κολυθρόνας τῆς, καὶ ἐσχεδίαζε πῶς γ' ἀρχίσῃ τὴν ὁμι-

λίαν, όταν η κυρία Μορδάς τη είπε : « Ξέρεις, παιδί μου, αν θα δειπνήσωμεν απόψε ες την θραν μας ; Εκείνος ο παλιός Αγγήνωρ δεν έχει πειρά όρα τακτική !

— Ω ναι, μαμμιά. Αφούτου έλειψεν η θεία Θηρεσία τίποτε πλέον δεν γίνεται τακτικόν εδώ μέσα. Γι' αυτό έσκέφθη ότι είμαι άρκατα μεγάλη τώρα, δια να την αντικαταστήσω. Θέλετε, μαμμιά ;

— Ναι, άλλ' αυτό, κόρη μου, είναι πολύ δύσκολον . . .

— Ω, όχι, μαμμιά μου ! Θα είμαι πολύ πλέον σοβαρά από ό,τι νομίζετε' έπειτα ξέρετε ότι οι μαύροι με υπακούουν τώρα σχεδόν όσον και σάς. Εγώ θα κάμω τους λογαριασμούς με όλους τους προμηθευτάς, πράγμα τό όποιον τόσον σας ένοχλεί.

— Είναι άληθές, Εύτυχία μου, ότι αι φροντίδες αύται δέν μου άρτίουν πολύ... άλλά τί θα έλεγαν άν άφίνα έτσι τό σπίτι ;

— Είχατε άφίση την θείαν μου να διευθύνη τό σπίτι' τώρα θα την αντικαταστήσω εγώ.

Η κυρία Μορδάς έσκέπτετο :

« Δέν είναι τό ίδιο πράγμα ! είπεν επί τέλους. Ο Γάστρω ήτο συνειδητός να βλέπη πάντοτε την αδελφήν του να διευθύνη τό σπίτι και τω έφαινετο ότι κανείς άλλος δέν θα ήτο ικανός να τό κάμνη άν την Θηρεσίαν. "Όστε ήμπόρεσα να τη αναθέσω τά καθήκοντά μου... άλλά σέ σένα, ένα παιδί δεκατεσσάρων ετών. . . πώς είναι δυνατόν ; Και όμως αυτό θα μ' ευχαριστεί τόσον πολύ, σέ βεβαίω. »

— Η θεία μου δέν ήτο μεγαλειτέρα από μένα—τό ξέρω, όταν ή μήτηρ της της έδωκε την διευθύναν του σπιτιού.

— Η μήτηρ της ήτο σχεδόν παράλυτος, εγώ όμως δέν πάσχω, δόξα τω Θεώ. Άκουσε, παιδί μου, τί θα γίνη. Έάν θέλης, θα επιβλέπης τους υπηρέτας, θα κάμης τους λογαριασμούς, θα μου λέγης εις κάθε περίστασι πώς έκαμνεν η θεία Θηρεσία' άλλ' έντοσούτω εγώ θα είμαι η πραγματική οικοδέσποινα της Μανωλίας και συ η ύποτακτική μου. Έτσι θα πηγαίνω όλα καλά και ο πατήρ σου θα μένη πολύ ευχαριστημένος. »

Και έλκυσα προς έαυτήν την θυγάτερα της την εδάψευσε και την έφίλησε τρυφερά.

Ο Αγγήνωρ, η Λίνα, και οι άλλοι μαύροι, εύρίσκοντο συνηγμένοι εις τό μαγειρείον όταν εισήλθεν η Εύτυχία και τοις είπε μετά σοβαρότητος άνωτέρας της ήλικίας της.

« Φίλοι μου, έχω να σας όμιλήσω. »

Είς τό προσιμόν τουτό ο Αγγήνωρ άφηκεν ησυχον την σοκολάταν, την όποιαν άνακάτευεν η Λίνα έσταμάτησε παρα την φλιάν της θύρας την όποιαν ήτοιμάζετο

να διέλθη, και η Αριάδνη, από την τα-ραχήν της, εδάγκασε την φρυγανιάν την προωρισμένην δια την κυρίαν της.

« Έχω να σας όμιλήσω σοβαρώς » επανέλαθεν η νεαρά κόρη. « Η θεία Θηρεσία πού την αγαπούσατε τόσον και την υπακούετε, δέν είναι ευχαριστημένη από σάς. »

Είς τας λέξεις ταύτας οι τρεις μαύροι ύψωσαν τους βραχίονας εις τον ουρανόν και ήτοιμάθησαν να διαμαρτυρηθώσιν. Άλλά δέν έπρόφρασαν.

« Ίδετε πώς ήταν τό σπίτι όταν έξούσε και πώς τό έκάματε τώρα. Είναι η ίδια άταξία που έβασίλευε και πριν έλθη εδώ. Έπειτα ιδετε τί ξέσοδο ! »

Και η Εύτυχία έδειξε τας προμηθειάς της ήμέρας, αι όποια ήρκουν να θρέψουν είκοσι πρόσωπα.

« Σάς τό επαναλαμβάνω, η θεία μου, από τον άλλον κόσμον βλέπει με λύπην αυτά που γίνονται εδώ μέσα, διότι εκείνοι που απολαμβάνουν την άνταμοιδήν δια την καλήν ζωήν που έκαμαν εις αυτόν τον κόσμον, λυπούνται να βλέπουν τους άλλους να παραμελούν δια των τά καθήκοντα. »

— Αχ κοκωνίτσα μου ! είπεν η Λίνα, ξέρεεις και μιλείς τόσο καλά που συγκινείς την καρδιά μου. Έχεις δίκαιο' όταν πάγω κ' εγώ' ψηλά, εκεί ψηλά ες τον ουρανόν, πού δέν έχει πειρά ούτε λευκούς, ούτε μαύρους δέν θέλω η θεία σου να μου μιλήση άσχημα, να με μαλώσση. Άκουσε, παιδί μου Αγγήνωρ, έπρόσθεσε στραφέισα προς τον μαύρον, πρέπει να θυμηθής τί σου έλεγε η καλή μας κυρία . . .

— Κ' εγώ θέλω' μα εγώ έκλαψα τόσο που η μνήμη πειά μου έφυγε.

— Εγώ θα σας ύπενθυμιζώ την ύπηρεσίαν σας, υπέλαθεν η πριγκίπισσα Ροζάλδα. Η μαμμιά μ' επεφόρτισε να σας επιβλέπω, όπως άλλοτε η θεία μου. Θέλει τό σπίτι να πηγαίνη καλά, όπως τά περασμένα χρόνια. Ηλθα να σας τό πώ εκ μέρους της και έλπίζω ότι θα προσπαθήσετε, όπως πάντοτε, να την ευχαριστήσετε την αγαπητήν σας κυρίαν. »

Η Εύτυχία, προσέχουσα εις την όμιλίαν της και συγκεινημένη όλίγον από την έπισημότητα του διαβήματός της, δέν ήκουσε βήματα έξω επί της άμμου πρδ των ανοικτών παραθύρων, ούτε είδε την σκιάν κάποιου έπιρριπτομένην επί του τοίχου.

Ο κάποιος αυτός ήτο ο κ. Μορδάς, ο όποιος διερχόμενος, ήκουσε την φωνήν της νεάνιδος και εξαφνισθείς εκ της έκτάκτου σοβαρότητός της, εστάθη να την άκούση. Απεμακρύβθη εκείθεν, έν εφ' η Εύτυχία εξήρχετο του μαγειρίου, αισθανόμενος έαυτόν πολύ συγκεινημένον.

« Ω προσφιλής μου αδελφή, έσκέπτετο,

η ευεργετική σου επίδρασις δέν κατήλωσιν μετά σου εις τον πάρον' η κόρη μου, η σύζυγός μου η τόσον έλασφι μέχρι τουδε, διαπερώνται υπό του πνεύματός σου και προσπαθούν να βαδίσουν επί τα ίχνη σου. Μόνος εγώ λοιπόν δέν θα προσπαθώ να ακολουθήσω τας συμβούλας σου ; »

Την επομένην, από της εβδόμης η Εύτυχία κατήλθεν εις τό μαγειρείον, επεθεώρησε τό ψοφυλάκιον και ανέλθουσα πάλιν εκρούσε την θύραν του διαματίου της μητέρας της.

— Πώς σου ήλθεν η ιδέα να με ζητήσης τέτοιαν θραν ; είπεν η Κοραλία. Έκοιμήθηκα άσχημα, είδα κακά όνειρα, άφησέ με λιγάκι να αναπαυθώ.

— Ναι, άλλά θα είναι πολύ άργά όταν θα σηκωθής για να πάγη ο Αγγήνωρ να φωνίση εις τό Σαιν-Μαλό και να γυρίση κατόπιν ώστε να έτοιμάση τό πρόγευμα εις την θραν του.

— Καλά, ως μήν πάγη σήμερα εις τό Σαιν Μαλό.

Και έν χάσμημα νυσταλέον συνεπλήρωσε την φράσιν αυτήν. Άλλ' η Εύτυχία επέμεινε.

Και η κυρία Μορδάς :

« Να σε πώ πού με παρασκότισες με τά πουλιά σου και με τά μπούτια σου ; Κάμε ε,τι θέλης και άφησέ με ησυχ. Πάς να μήν κάνουν κανένα κρότο ες τό σπίτι. »

Η Εύτυχία κατήλθε πάλιν την κλιμακα άθορότως.

« Δέν κάμνω τίποτε με τη μαμμιά, έσκέπτετο, εγώ μόνη μου πρέπει να τη φροντίζω όλα. Πρέπει να τον στείλω εις τό Σαιν-Μαλό να φωνίση. Έδώ θα έβρη πολύ λίγα πράγματα και πολλά άκριβά. »

Εύρε τον μάγειρον εις την αύλην καπνίζοντα την πίπαν του.

« Αγγήνωρ, θα πής εις τό Σαιν Μαλό να φωνίσης. Άκουσε τί και τί χρειάζομεθα. »

Και τω άπηρίθμησε τά πράγματα, τά όποια όφειλε ναγοράση, έν εφ' ο μαύρος έμέτρα δια των δακτύλων.

« Δέκα πράγματα πρέπει να θυμηθώ είπεν, και λαβών τό κάστιρόν του, άπήλθε σφυρίζων ένα σκοπόν της πατριδος του. »

Μόλις αποβιβάσθεις εις τό Σαιν-Μαλό, είδεν εκεί επί της προκυμαίας όμιλον ναυτών και γυναικών, περιτοιχιζόντων μετά περιμεγείας ένα ίχθυοπόλην, ο όποιος είχεν άποθήση επί μιας κουλούρας καρδοσσίγινου ένα ύπερμεγέθη σάκι και περιέμενεν άγοραστήν.

— Τι όρατό φάρι ! έλεγον.

— Ναι, πολύ σπάνια πιάνουμε τέτοια. Και κριμά που δέν βρίσκων ένας Γάλλος να τό φάγη. Οτανωκαθώ να τό πάγω εις του μολόρου. . . »

« Τι, τί ; » είπε τότε ο Αγγήνωρ. « Δός μου εδώ τό φάρι. Θα τό φάγουν οι κύριοί μου πού είναι γάλλοι. »

Και άνούφως ταυτόχροτως την χείρα ύπερ την κεφαλήν του, σείων έν εικοσόφραγκον.

« Μπράβο, μαύρε ! » ανέκραξε τό πλήθος κατανοουσιασμένον διότι η εθνική φιλοπρία έσώθη.

Άλλά δέν έδειξε τον ίδιον ένθουσιασμόν και η Εύτυχία. Απεναντίας τό περιττόν εκείνο έξοδόν την εξώρτισε.

« Τι να τό κάνουμε τώρα τόσο φάρι ; είπεν άν ήξευρα πώς τό έπερναν σε κανένα ξενοδοχείο θα σ' έστελναν να τό δώσης. »

Ο Αγγήνωρ έπεσεν εις τους πόδας της έκτης. « Όχι, ο έξευτελισμός θα ήτο μεγάλος. . . Αύτός ήθέλησε να επιδειχθής ως μάγειρος μεγάλου σπιτιού, να πάρη τό όρατον φάρι από τό στόμα του Αγγλου, και τώρα θα τον έστελναν να τό πωλήση. Άλλοίμωρον ! »

Η Ροζάλδα έδείχθη αγαθή πριγκίπισσα και τον έσυγχώρησεν. Άλλά τω έδειξε δια της σταθερότητός της ότι έκεθίμει να έκτελή κατά γράμμα τας διαταγάς της.

[Έπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗΝ !

Ο Ιωάννης Μπαρλής ήτο δώδεκα ετών ότε έμύθηκεν ως μαθητευόμενος εις έν χρυσοχοείον των Αθηνών έδεικνυε μεγάλην κλίσιν εις τό έργον του, ήτο δέ και τίμιος εις άκρον βαθμόν. Δια τούτο ο κύριός του τον ήγάπα και είχε μεγάλην έμπιστοσύνην προς αυτόν.

Κάθε Σάββατον ο Ιωάννης έπήγαγε και εισέπραττε τά χρήματα τά όποια εχρλώστον εις τον κύριόν του οι πελάται.

Έν Σάββατον επέστρεφεν ο Ιωάννης με τά χρήματα τά όποια είχεν εισπράξη, ότε εις την πλατείαν της Ομονοίας συνήντησε τον συμπατριώτην του και συμμαθητήν του Μιχάλην Ζώκον.

Ο Ζώκος ήτο δεκατεσσάρων ετών παιδί' όνηρός και επομένως πολύ όλίγον ήμος' ήτο εξ εκείνων των παιδίων, τά όποια δέν ριζόνουν εις καμμίαν εργασία και ούτε είναι δυνατόν να προκάψουν.

Πρδ όλίγου τον είχε διώξη ο καταστηματούχος εις τον όποιον ειργάζετο' ήτο λοιπόν χωρίς εργασία και ίσως ύμριον θα ήτο και χωρίς ψωμί.

— Σὺ είσαι, Γιάννη ! είπεν εις τον Μπαρλήν πώς έμεγάλωσες από τότε που δέν σε είδα ! Πού πής τόσο βιαστικός ;

— Πηγαίνω ες τό κατάστημα' έπήγα και έπηρα χρήματα από μερικούς πελάτας και τα πάγω ες τον κύριόν μου. Και συ πού πής ;

— Εγώ πηγαίνω ες την Αμερική.

— Σ' την Αμερική ! έλα, άφησε τ' αστέια.

— Δέν σου μιλά αστέια. Αβριον φεύγω. Έδώ ες τον τόπο μας δέν είναι προκοπή. Έβαρέθηνα να δουλεύω δια τους άλλους. Η Αμερική είναι τόπος δια να ζήση κανείς. Έχει τόσες εύμορφες τοποθεσίες' και έπειτα άμα πάγω εκεί θα κάμω κτήμα δικό μου. Χθές εδιάβασα εις μίαν έφημερίδα ότι εκεί είναι άτελείωτα δάση, και ό,τι χωράφι η οικόπεδον θελήσης σου τό δίδουν χάρισμα.

Ο Ζώκος όμιλει όπως όλοι οι όνηροί, οτινες δέν ήξεύρουν ότι τίποτε δέν κερδίζεται χωρίς κόπον και ότι η γη, όταν είναι χέρσος, δέν παράγει τίποτε και άπαιτεί πολύν κόπον και πολλές δαπάνες δια να γίνη καρποφόρος.

Και έχεις χρήματα δια να κάμης ένα τόσο μεγάλο ταξείδι ;

— Χρήματα ; είπεν ο Ζώκος, γι' αυτό δέν με μέλει διόλου. Θα πάγω πρώτα εις την Καλιφορίαν όπου φθάει να σκύψη κανείς δια να μαζέψη χρυσάφι. Λέγουν μάλιστα ότι εύρίσκονται και διαμάντια εις αυτό τό μέρος. Σὺ ίσα ίσα που είσαι χρυσοχός, έπρεπε να πής ες την Καλιφορίαν. Αν έφερνες πίσω ένα μεγάλο διαμαντιό εις τον αφέντη σου να ιδής πώς θα σε είχε ! . .

Η ιδέα αυτή ενέβαλεν εις σκέψεις τον Ιωάννην.

— Πώς σε ζηλεύω που θα πής ες αυτά τά μέρη ! είπε.

— Και τί σ' έμποδίζει να έλθης και συ ; Έλα μαζί μου' θα γίνωμεν σύντροφοι.

— Όχι' δέν γίνεται' δέν πρέπει. Τι θα είπη τό αφεντικό μου, άν δέν με ιδή να γυρίσω.

— Καίμεις Γιάννη, πάντα δειλός θα είσαι.

— Μα έχω μαζί μου χρήματά που δέν είναι δικά μου.

— Ίσα ίσα πού μας χρειάζονται' θα είναι τό πρώτο κεφάλαιό μας.

— Τι ; να κρατήσω χρήματά που δέν είναι δικά μου ; αυτό είναι κλοπή !

— Και ποιος σου λέγει να τα κλέψης ; θα τα δανεισθής' τίποτε άλλο. Σε μερικά χρόνια, άφ' ου κάμωμε περιουσία, θα έλθωμε πίσω εις τας Αθήνας και δίδεις τά χρήματα του αφεντικού σου με μεγάλο μεγάλο τόκον.

Οι λόγοι ούτοι έκαμαν έντύπωσιν εις τό παιδίον. Δέν έσυλλογίσθη ότι τό χρήμα τό όποιον λαμβάνει κανείς από τον άλλον, χωρίς την άδειάν του, δέν τό δανείζεται, και άν άκόμη έχη σκοπόν

να τό επιστρέψη — άλλά τό κλέπτει. Άλλ' ο Ιωάννης δέν τά πολυεσκέφθη αυτά τά πράγματα' έδέχθη την πρότασιν του Ζώκου, και παρέδωκεν εις αυτόν, ως μεγαλειτερον, τα χρήματα.

Άλλά πώς να υπάγωσιν εις Αμερικήν ;

Ητο η εποχή κατά την όποιαν ατμόπλοια αγγλικά εφόρτωνον σταφίδα εις τον Κορινθιακόν κόλπον, τά δύο παιδία απέφασαν λοιπόν να υπάγουν εως εκεί, να έμβουν εις έν αγγλικόν ατμόπλοιον και έπειτα από την Αγγλίαν να πλεύσουν εις την Αμερικήν. Έπειδή έπρεπε να κάμουν οικονομίας έσκέφθησαν να υπάγωσι πεζοί μέχρις Αιγίου.

Αφ' ου έφαγαν καλά δια των χρημάτων του χρυσοχόου, εξεκίνησαν η νύξ ήτο όραία και άστροφεγγής. Μετά τά μεσάνυκτα έκοιμήθησαν εις τινα γωνίαν υπό τας έλαιάς, και την αύγήν πριν άκόμη άνατείλη ο ήλιος είχαν σηκωθής.

Άλλ' η ζέστη ήτο άνοσηρός' η κόνις της οδού έμβαίνει δια της ρινός και του στόματος και άπέπνιγε' μετά τινος ώρας ο Ιωάννης είπε ότι δέν είμπορεί να προχωρήση περαιτέρω.

Την θραν εκείνην διήρχετο χωρικός τις με έν κάρρον τό όποιον έσυρε γηραιός ίππος.

— Γιάννη, μου έρχεται μία ιδέα.

— Πατριώτη, αναφώνησεν εις τον χωρικό, τό πουλάς τό κάρρο σου ;

— Και τί σε νοιάζει εσένα άν το πουλώ η δέν το πουλώ ; μήν έχεις ες τον νού σου να τ' αγοράσης ;

— Ναι, τό κάρρο και τάλογο μαζί.

— Και λεπτά ; έχεις λεπτά ;

— Αν δέν είχα δέν θα σ' έρωτούσα, άπήντησεν ο Ζώκος.

— Τότε αλλάζει' άν θέλης και καλά να τ' αγοράσης θα τα συμβιβάσωμε' δός μου τετρακόσες δραχμές και πάρ' τα και τά δύο.

— Καλά, είπεν ο Ζώκος, όστις ούδέ ήρώτησε καν τον σύντροφόν του.

— Λαμπρά ! επέτύχαμε ! τω έψιθύρισε μόνον εις τό ούς. Έτσι θα ρθώσωμε γρήγορα ες τό Αίγιον, θα έμβωμεν ες τό πρώτο ατμόπλοιο και θα γίνωμεν γρήγορα πλούσιοι.

Έδώκε λοιπόν τας τετρακοσίας δραχμάς εις τον χωρικό, όστις έλαθε τά χρήματα χωρίς την ελαχίστην τύψιν. συνειδότης από τά παιδία έκείνα. Αργότερα όμως έμελλε να μετανοήση πικρά.

Δέν περιγράφεται η εύτυχία την όποιαν ήσάβηθησαν οι δύο μικροί φυγάδες' εταξείδευον έν άνέσει με τό άμάξιον, τό όποιον δέν ήτο ιδικό των. Τώρα ο δρόμος δέν ήτο πλέον κουραστικός. Ο Ζώκος έλαθε τας ήνίας' άλλά τό ζών ένόησεν άμέσως ότι άλλαι χείρες τό διήθουνον τώρα.

« Όποιος θέλει να ταξείδευση μακράν

δεν εξαντλεί τὰς δυνάμεις τοῦ ζώου του. τὴν ἀλήθειαν ταύτην τὴν ὅποιαν γνωρίζουν ὅλοι οἱ ἀγωγιάται δὲν ἤξευραν τὰ δύο παιδιά, διὰ τοῦτο εἰς τὸν πρῶτον ἐνθουσιασμένον τὸν ἔτρεξαν ὅσον ἡμπόρσαν. Ἄλλ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ ζῶον ἐβράδυνε τὸ βῆμά του· ἐπὶ τέλος δὲ ἐστύλωσε τοὺς πόδας του καὶ δὲν ἐνόει νὰ προχωρήσῃ. Ὁ Ζώκος το ἐκτύπη, ἀλλὰ εἰς μάτην.

Τί νὰ κάμουν; Μετὰ πολλὰς σκέψεις ἀπεφάσισαν νὰ ἐπιστρέψωσιν ὀπίσω, νὰ εὐρωαί τὸν χωρικὸν ὅστις τοὺς ἠπάτησε καὶ νὰ τὸν δώσωσιν ὀπίσω τὸ κάρρον του.

Ἐπέστρεψαν λοιπὸν σκυθρωποὶ καὶ μελαγχολικοὶ, καὶ πάλιν εὐχαριστημένοι, διότι τὸ κουρασμένον ἄλογον εἶχε ἀκόμη δυνάμεις νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ μέρος ὅπου ἦτο ὁ σταυλὸς του. Μετὰ πολλὰ βράσανα κατώρθωσαν νὰ εὐρωαί τὸν χωρικόν. Ἄλλ' αὐτὸς δὲν ἐπαίρνε ἀπὸ λόγια.

— Ἡ συμφωνία μας συμφωνία, εἶπε. Τί νὰ το κάμω τώρα τὸ ἄλογό μου πού μὸ το φέρατε εἰς τέτοια καταστάσι;

— Δώσέ μας τούλάχιστον, τὸ γαῖδαρό σου καὶ πάρε πίσω καὶ κάρρο καὶ ἄλογο.

— Ἄς εἶνε, ἄς σας κάμω αὐτὴν τὴν χάριν, εἶπεν ὁ πονηρὸς χωρικὸς, κατευχαριστημένος ἀπὸ τὴν ἀνταλλαγὴν ἐκείνην.

Οἱ δύο ταξειδιῶται ἀνέβησαν εἰς τὴν ῥάχιν τοῦ ὄνου· δὲν ἐπροχώρουν ταχέως, ἀλλ' ὀκωσάηποτε ἐπροχώρουν. Ἄλλα μὲ τὰς ἀργοπορίας αὐτὰς ἐξώδευσαν τὰ χρήματα. Ἐν τέλει δὲν εἶχον οὐδὲ νὰ φάγουν καὶ ἠναγκάσθησαν νὰ πωλήσωσιν τὸν ὄνον· τὸν ἐπώλησαν δέκα δραχμάς.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας οἱ χωροφύλακες συνέλαβον πλησίον τῆς Κορίνθου τὰ δύο παιδιά, τὰ ὅποια ἀφοῦ ἀνευρέθησαν, παρέπέμφθησαν νὰ δικασθῶν ὡς κλέπται.

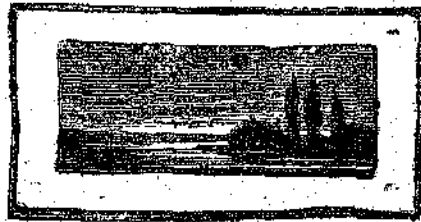
Ὁ Ἰωάννης Μπαρλῆς ἐξερράγη εἰς δάκρυα ὅταν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ δικαστηρίου τὸν ἤρώτησαν διὰ τὰ χρέματα τὰ ὅποια ἐκλεψε. Μὲ λυγμοὺς ὠρκίσθη ὅτι δὲν εἶχεν εἰς τὸν νοῦν του οὐδεμίαν πεντάραν νὰ κλέψῃ. Εἶπε ὅτι μετανόησεν πικρὰ δι' ὅτι ἔκαμε καὶ βλέπει πού φέρεται ἡ κακὴ συναναστροφή. Τόση δὲ ἦτο ἡ εἰλικρίνεια μὲ τὴν ὅποιαν εἶπε τοὺς λόγους τούτους, ὥστε τὸ δικαστήριον ἔδειξεν ἐπιεικειαν καὶ τὸν ἐσυγχώρησε. Καὶ ὁ κύριος του ὁμοίως τὸν ἐσυγχώρησε καὶ τὸν παρέλαβεν ἐκ νέου εἰς τὸ κατάστημά του.

— Ἄλλ' ὁ Ζώκος, ὁ κύριος ἄγιος τῆς κλοπῆς, ὁ παρασύρας τὸν ἄδωον Ἰωάννην κατεδικάσθη εἰς φυλάκισιν ἀρκετῶν μηνῶν· ἐκεῖ δὲ εὐρε καιρὸν νὰ σκεφθῇ ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται νὰ πηγαίῃ μὲ ξένα χρήματα εἰς τὴν Ἀμερικὴν καὶ ὅτι ἂν θέλῃ νὰ κερδίσῃ χρήματα

πρέπει νὰ ἐργασθῇ μὲ τιμὴν καὶ μὲ φιλοπονίαν.

Καὶ ὁ χωρικὸς, ὁ πωλήσας τὸ κάρρον ἐκάθισεν εἰς τὸ ἐδώλιον τοῦ κατηγορουμένου. Κατεδικάσθη εἰς πρόστιμον ἀρκετὰ στρογγυλόν, ὃ δὲ πρόεδρος τὸν ἐπέκληξε σφοδρῶς εἰπὼν ὅτι ὁ τίμιος ἄνθρωπος δὲν ἀπατᾷ τοὺς ἄλλους ὡς πρὸς τὴν τιμὴν ἐνὸς πράγματος, ἢ δὲ πρᾶξις εἶνε ἀκόμη χειρότερα ὅταν ἀπατᾷ ἀπειρα παιδιά.

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΟΛΥΤΡΟΠΟΣ

ΤΟ ΠΕΡΙΒΟΔΙ ΜΟΥ

[Κατὰ τὸ ρωσικὸν τοῦ Α. Πλεσσάν]

Σκιερὸ μου περιβόδι,
Μ' ἀνθισμένη πασχαλιά,
Ἡ δροσιά σου μὲ μαγεύει
Μὲ μεθᾷ ἡ μυραδιά.

Τριαντάφυλλα δὲν ἔχεις,
Οὔτε κρῖνα τ' ὄρθανό,
Μόνο λίγες παπαρούνες
Καὶ ὀλίγο, μαϊντανό.

Κ' ἓνας μόνος πρὸς τὸ δρόμο
Εἰς τὴν πόρτα σου ἐμπρός
Ἡλῖος στέκει καὶ κυττάζει
Ἐὖν φύλακας πιστός.

Μ' ὄλα ταῦτα σε λατρεύω,
Περιβόδι μου μικρό,
Καὶ ἀνώτερο ἀπ' ὄλα
Τὰ καλά σε θεωρῶ

Ἐὰν ἀκούω ξάπλωμένος,
Τὸ χορτάρι ἀγκαλιά,
Πῶς ἡ μέλισσα βοῶζον
Γύρω 'κεῖ 'ς τὴν πασχαλιά.

ΠΑΝ. ΤΡΑΗΣ

ΝΟΜΑΔΕΣ ΠΟΙΜΕΝΕΣ

Οἱ ἐν Ἑλλάδι Ἀρβανιτοβλάχοι ποιμένες εἶνε σκηνῆται. Βλαστή ὄμας ἔχει τὸν ἀρχηγὸν τῆς ὀνομαζόμενον Τσελέλα γ κ α ν, ὅστις εἶνε πάντοτε ὁ πρωτότοκος τῆς γενεᾶς ἢ ὁ γεραιότερος.

Ὁ Τσελέλας ἔχει ἀπόλυτον ἐξουσίαν ἐπὶ τῶν ἄλλων· ὅταν μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων τῆς γενεᾶς του γεννηθῇ δια-

φορὰ δικάζει ὁ Τσελέλας, καὶ ἡ ἀπ' αὐτοῦ θεωρεῖται ἱερά. Ὅστις δὲν ὑπακούσῃ εἰς τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ δικάζεται καὶ δὲν εἶνε δεκτὸς εἰς κανέν ἄλλο τσελεγκάτον Ἀρβανιτοβλάχον.

Ὁ Τσελέλας ἀποφασίζει περὶ τῶν γάμων τῶν καὶ ἐν γένει περὶ τῶν ὑποθέσεων τῶν ὑπηκόων του, τὸν σέβονται δὲ καὶ τὸν φοβοῦνται πάντες καὶ ὑπακούουσι εἰς αὐτὸν μετὰ προθυμίας.

Οἱ ποιμένες οὗτοι ζοῦν πάντοτε μακρὰν τῶν πόλεων, καὶ τὸ μὲν θέρος πηγαίνουν εἰς ὄρεινά μέρη, τὸν δὲ χειμῶνα εἰς ἐπίπεδα καὶ προσήλια. Ἐνεκὸν δὲ τῆς ζωῆς τῶν αὐτῆς εἶνε σχεδὸν ἡμιάρριοι.

Τὸ κύριον ἔργον τῶν εἶνε ἡ κτηνοτροφία, αἴγες, πρόβατα, ἱπποὶ, καὶ ἡμίονοι. Ἀπὸ τὸ γάλα τῶν ποιμνῶν κατασκευάζουν τυρὸν καὶ βούτυρον, ἀπὸ δὲ τὰ ἔρια αὐτῶν τὴν ἐνδυμασίαν τῶν ὅποιαν φοροῦν ὅμοιαν σχεδὸν ἄνδρες καὶ γυναῖκες. Τὸ ἔριον τῶν προβάτων κλωθόμενον εἰς νῆμα, βάπτεται παρὰ τῶν ἰδίων γυναικῶν καὶ τὰ ἐνδύματά τῶν ἔχουσι χρωματισμοὺς καὶ ποικίλματα.

Ἀπὸ τὰ ἔρια τῶν προβάτων κατασκευάζουν κλινωσκεπάσματα μαλακὰ (βελόντας) καὶ τάπητας ποικιλοχρόους· ἀπὸ δὲ τὰς τρίχας τῶν αἰγῶν κάμνουσι ἐπενδύτας καὶ μανδύας (καπότες) ἐλαφροτάτους, οἵτινες εἶνε ἀδιάβροχοι, διὰ αἱ σταγόνες τῆς βροχῆς κυλοῦν ἐπ' αὐτῶν καὶ πίπτουν χωρὶς νὰ τοὺς διαπεροῦν. Κατασκευάζουν δὲ προσέτι ταγάρια, σακκία, πανὶ μάλλινον εἴτε μόνον εἴτε ποικιλόχρουν.

Ὁ,τι περισσεύσῃ ἀπὸ τὴν παραγωγὴν τῶν το πωλοῦν. Διὰ τοῦτο πηγαίνουν ὄχι μόνον εἰς τὰς ἐτησίαις πανηγύρεσις ἀλλὰ καὶ καθ' ἑβδομάδα εἰς τὰς ἡμέρας τῶν ἀγορῶν καὶ πωλοῦν τὰ προϊόντα τῶν, ἀγοράζουσι δὲ σῆτον, βάρβακα, καὶ σιδηρὰ ἐργαλεῖα. Τὰς τιμὰς τῶν προϊόντων ὀρίζει ὁ Τσελέλας καὶ παραγγέλλει ποίαν τιμὴν νὰ ζητήσῃ δι' ἕκαστον εἶδος καὶ ἕως πού νὰ καταθεῖν.

Οἱ ποιμαντικοὶ τῶν κύνες εἶνε μεγάλωμοι καὶ ἄγριοι. Διὰ νὰ καταβάλλωσι δὲ εὐκολώτερον τοὺς λύκους, οἱ ποιμένες δένουσι εἰς τοὺς ἀρσενικοὺς μανδρουκίλους πλατὺ περιδέραιον, εἰς τὸ μέσῳ τοῦ ὅποιου, ἀκριδῶς ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ ὑπὸ τὸν λαιμὸν προσαρμύζεται σπινθὴς δίκωπον ἐγχειρίδιον, ὥστε ὅταν ἐφορμᾷ ὁ κύων κατὰ τοῦ λύκου ἀνορθώμενος ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν του ἢ τὸν τρυπᾷ συγχρόνως.

Αἱ καλύβαι τῶν Ἀρβανιτοβλάχων κατασκευάζονται παρὰ τῶν ἰδίων ἐκ χόρτου καὶ πασσάλων καὶ εἶνε σχεδὸν κωνοειδῆς· ὁμοιάζουσι δὲ πρὸς ἀλεξιδρόχια ἀνοικτά, τῶν ὅποιων τὸ ἐξῆλον

εἶνε ἐμπηγμένον εἰς τὴν γῆν. Εἶνε ὅμως σκεπασμένοι ὄχι μὲ πανίον ἀλλὰ μὲ χόρτον πυκνὸν (σάλμη).

Διὰ νὰ λαμβάνουν φῶς αἱ καλύβαι, ἀνοίγονται κέριξ τρεῖς ἢ τέσσαρες ὀπαὶ χρησιμεύουσαι ὡς παράθυρα· ὡς παράθυροφύλλα μεταχειρίζονται σανίδα ἰσοπέθητη πρὸς τὴν ὀπὴν τοῦ παραθύρου, κινητὴν, τὴν ὅποιαν θέτουσι ἢ ἀφαιροῦσι ἀναλόγως τῆς ἀνάγκης.

Ἡ θύρα τῶν καλυβῶν εἶνε πρὸς τὸ μέρος, τὸ ὅποιον δὲν προσβάλλεται σπουδαίως ὑπὸ τοῦ ἀνέμου. Ἐν γένει αἱ καλύβαι εἶνε μὲ τόσην στερεότητα κατασκευασμένοι καὶ τόσον καλῶς προηρησμένοι ὥστε ὄχι μόνον βροχῆ, χιῶν ἢ ἥλιος δὲν τὰς διαπερᾷ, ἀλλὰ ἐν ἀνάγκῃ δύνανται νὰ μεταφερθῶσιν ὀλόκληροι, ἄνευ βλάβης.

Οἱ Ἀρβανιτοβλάχοι διαχειμάζουσι εἰς τὰς πεδιάδας τῆς Ἡπείρου καὶ Θεσσαλίας, κατὰ Μάρτιον δὲ ἐπανέρχονται εἰς τὴν Φθιώτιδα καὶ ἀνανεοῦσιν ἐπὶ τῆς ἰδίας θέσεως τὴν καλυδοπολίαν τῶν.

Εἶτε δὲ ἐξ ἀνάγκης διδοὶ μένον εἰς ἀπόκλιτρα μέρη, εἶτε ἐκ τῆς ἡμιαγρίας ἀνατροφῆς τῶν αἰετῶν τροφδοῦται τῶν ληστῶν. Ἐνίοτε δὲ— ἐν γνώσει πάντοτε τοῦ Τσελέλα— γίνονται καὶ αὐτοὶ λησταί, ἐνόησαν μὲ συμμορίαν τινὰ καὶ ἀφ' οὗ διαπράξουσι ληστείας ἐπιστρέφουσι εἰς τὸ τσελεγκάτον ὡς ἅγιοι ὀνούβριοι.

Οἱ Ἀρβανιτοβλάχοι φέρουσι μακρῶς τὸν ὄπλισμόν των πλὴν τοῦτουφεκίου τῶν, τὸ ὅποιον φέρουσι μόνον ὅταν φυλάττουσι τὰ ποιμνία τῶν ἢ κατὰ τὰς κορείας.

Τὰς γυναῖκας τῶν θεωροῦσιν ὡς ὑποδεέστερα ὄντα· διὰ τοῦτο εἰς τὰς δις τοῦ ἔτους μεταναστεύουσιν τῶν οἱ μὲν ἄνδρες— ἐκτὸς τῶν φυλασσόντων τὰ ποιμνία καὶ τὰ λοιπὰ ζῶα, τὰ ὅποια θέτουσι εἰς τὸ μέσον τοῦ Κ ε ρ β α ν ῖ ο υ — εἶνε ἔσθιοι καὶ προπορεύονται ἢ ἀκολουθοῦν τὰ ποιμνία, ἐνῶ αἱ γυναῖκες ὄχι μόνον περὶ βαδίζουσι, ὅσον ἡλικιωμένοι καὶ ἂν εἶνε, ἀλλὰ φέρουσι καὶ φορτίον ἀναλόγως τῆς κρᾶσεως καὶ τῆς ἡλικίας τῶν.

Οἱ ἄνδρες εἶνε μεγαλόσωμοι καὶ ἰσχυροὶ, αἱ δὲ γυναῖκες ὄλα σχεδὸν ξανθαὶ καὶ λεπταί. Ἐνῶ δὲ οἱ ἄνδρες ἔχουσι ἔκφρασιν ἀγρίαν καὶ ἀρειμάνιον, αἱ γυναῖκες εἶνε δευλαὶ καὶ τόσον ἐξαφνίζονται ὅταν φανῇ ξένος τις, ὥστε σκορπίζονται ἐντρομοὶ εἰς τὸ δασυδὲς μέρος ὅπου αἱ δορκάδες ὅταν καταδιώκονται. Εἰς τὰς ἀγοράς σπανίως ἀκολουθοῦν τοὺς ἄνδρας τῶν καὶ γράται ἀκόμη ἂν εἶνε καὶ μικρὰ κοράσια.

Οἱ Ἀρβανιτοβλάχοι διαχυρίζονται ὅτι εἶνε Χριστιανοί, ἀλλ' οὔτε εἰς τὴν ἐκκλησίαν πηγαίνουν, οὔτε ἱερέα ἔχουσι, τοὺς γάμους τῶν δὲ τοὺς εὐλογεῖ ὁ ἴδιος ὁ Τσελέλας. Καὶ ἡ κηδεὶα τῶν γίνεται ἄνευ ἱερέως· καὶ ἂν μὲν ὁ ἀποθανὼν εἶνε γέρον, ἀκολουθοῦν ὄλοι σιωπηλοὶ, ἂν δὲ νέος, τραγῶδουσι πένθημα μυρολόγια δι' αὐτόν. ΦΙΛΗΠΠΕΤΗΜΟΝ

ΔΥΟ ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑΙ

Ἡ Ἑλένη, τὸν περασμένον Σεπτέμβριον ἦλθεν ἀπὸ τὴν Θεσσαλίαν εἰς Ἀ-

* Ἀνεγίνωσκε τὸ περὶ Πηλίου μέρος. (Σελ. 110, στ. α')

θήνας διὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὰ μαθήματά της, διότι τὸ παρθεναγωγεῖον ἐκεῖ δὲν ἔχει ἀνωτέρας τάξεις. Κατ' ἄρσην εἰς τὴν οἰκίαν τῆς θείας της καὶ ἐνεγράφη εἰς ἐν τῶν ἀρίστων ἰδιωτικῶν ἐκπαιδευτηρίων τῶν Ἀθηνῶν.

Πρέπει νὰ σας εἶπω, ὅτι ἡ Ἑλένη μέχρι δεκατεσσάρων ἐτῶν οὐδέποτε ἀπεχωρίσθη ἀπὸ τὴν μητέρα της καὶ τὸν πατέρα της, οὐδὲ μίαν ἡμέραν, καὶ ὅτι ἔχουσε θερμὰ δάκρυα ὅτε ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν Ζαγοράν.

Καὶ ἐδῶ, ἐν Ἀθήναις, κατ' ἀρχὰς δὲν ἠδύνατο νὰ παρηγορηθῇ. Ἦτο μελαγχολικὴ ὅταν ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὸ σχολεῖον, ἐστήριξε τὸν ἀγκῶνά της εἰς τὸ παράθυρον, ἐστήριξε καὶ τὴν κεφαλὴν της εἰς τὰς χεῖράς της καὶ ἔμενε

συλλογισμένη. Τότε ἤρχοντο ἐμπρὸς εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς της αἱ προσφιλεῖς μορφαὶ τὰς ὅποιαις τόσον ἐπόθει, ὁ κηδὸς τῶν ὅστις ἠκούσε τοσάκις τὰς παιδικὰς φωνὰς της ὅταν ἐπαίζε μὲ τὰς ὀμιλικούς της, ἡ ἐστία τριγύρω εἰς τὴν ὅποιαν συνηθροῦντο τὸν χειμῶνα ὄλοι, ἀπὸ τοῦ κάππου καὶ τῆς μάιμης, μέχρι τοῦ τρίστου ἀδελφοῦ της.

Καὶ ἐνῶ ὁ νοῦς της ἔτρεχεν ἐκεῖ, δάκρυα ἐνίοτε βγαινον τοὺς ὀφθαλμοῦς της.

Εἰς τὴν οἰκίαν τῆς θείας Ἑλένης, ὑπῆρχε μία θαλαμηπόλος ἡ καμαριέρα, ὡς λέγομεν ἀπλῶς, ἡ ὅποια εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἠσθάνθη πολλὴν συμπάθειαν πρὸς τὴν κόρην ἐκείνην, ἥτις ἂν καὶ εὐρίσκετο εἰς συγγενικὴν οἰκίαν, ἂν καὶ εἶχε ὄλας τὰς περιποιήσεις, ἠσθάνετο τὸν ἑαυτὸν της ξενιτευμένον, διότι δὲν εἶχε πλησίον της ἐκείνου τοὺς ὁποίους ἠγάπα μὲ ὄλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς της.

Ἡ θαλαμηπόλος— ὀνομάζετο Ἀγγελικοῦλα— εἶχεν εὐγενῆ καρδίαν. Ἡξέουρετε βέβαια ὅτι ἡ ποιότης τῶν αἰσθημάτων δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ποιότητα τῶν ἐνδυμάτων, τὰ ὅποια φορεῖ τις· ὑπάρχοντες ἄνθρωποι δῆθεν εὐγενεῖς, οἱ ὅποιοι ἔχουσι εἰς ὄλα τῶν τὰ ἄλλα τὴν εὐγενεῖαν πλὴν τῆς καρδίας τῶν· εἶνε καθαροὶ εἰς ὄλα, ἀλλὰ ἂν ἐδλεπον πῶς εἶνε τὰ αἰσθηματὰ των, ἀκάθαρτα καὶ βρωμερά, θά τοὺς ἐπίανε φρίκη καὶ τὸ ἐναντίον πάλιν· ὁ λερωμένος ἐκ τῆς ἐργασίας ἐπενδύτης τοῦ ἐργάτου εἰμπορεῖ νὰ σκεπάσῃ τὴν καθαριώτεραν καρδίαν.

Ἡ Ἀγγελικοῦλα λοιπὸν μὲ τὴν εὐγενῆ τῆς καρδίαν συνεπάθησε πρὸς τὴν Ἑλένην. Ἡ Ἀγγελικοῦλα ἦτο φαεινὰ, ζωηρὰ, καὶ τὸ τραγῶδι δὲν ἔλειπε σχεδὸν ἀπὸ τὸ στόμα της.

Μεταχειρίζετο κάθε μέσον διὰ νὰ διασκεδάσῃ τὴν Ἑλένην.

— Ἐλα δά, καίμην Ἑλένη, ἄφησε τοὺς στεναγμοὺς καὶ τὰ δάκρυα· δὲν μ' ἀρέσει καθόλου σὰν κλαῖς. Τάχα οἱ ἄλλοι δὲν εἶνε ἄνθρωποι που ζοῦν 'ς τὰ ξένα;

Ἄλλ' ὅσον πλησιάζουσι αἱ ἐξετάσεις, ὅσον πλησιάζει ὁ καιρὸς τῶν διακοπῶν, τόσον τὸ βλέμμα τῆς Ἑλένης ἐφλογίζετο, τόσον μεγαλειότερα ἔλαμπεν ἡ ἀνυπομονή της εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς της.

Καὶ ἐν ᾧ ἐμελέτα τὰ μαθήματά της, ἀνεγίνωσκε μὲ ἄκρον ἐνδιαφέρον ἐν βιβλίον περὶ Θεσσαλίας, ὅπου ἐγένετο λόγος καὶ διὰ τὸ Πηλίον καὶ διὰ τὴν Ζαγοράν, τὴν Ζαγοράν της, τὴν πατρίδα της τὴν ἀγαπημένην.

Ἡμέραν τινὰ ἐκάθητο εἰς κινήτην καθέδραν καὶ ἀνεγίνωσκε δεκάτην ἰσως

φοράν τὸ περὶ Πηλίου μέρος, ὅτε ἔξαφνα ἤλθεν ἡ Ἀγγελικοῦλα, ὄχι γελοιστὴ πλέον καὶ πηδηκτὴ, ἀλλὰ σοβαρὰ καὶ με' ὄφθαλμούς ὄψιντες ἔρχον κλαυθῆ.

Ἡ Ἑλένη, ὅτε βέβαιον ἀπὸ τὸ βιβλίον τοὺς ὀφθαλμούς της καὶ εἶδε τὴν ἔκφρασιν ἐκείνην εἰς τὴν μορφήν τῆς Ἀγγελικῆς, εἶπε με' ἀνυσυκίαν :

— Τί ἔχεις, Ἀγγελικοῦλα ;
— Πωλοῦν τὸ σπίτι μας εἰς τὴν Ἀνδρον ; εἶπεν αὐτὴ δεκνύουσα τὴν ἐπιστολήν, τὴν ὅποιον πρὸ μικροῦ εἶχε λάθῃ.

— Ἡ καϊμένη ἢ μητέρα μου ! ἐξηκολούθησε, πῶς θά της φανῆ ! Ἄχ ! ἐκεῖ πῶ ἔζησε κανεὶς ἐμεῖ καὶ νὰ πεθάνῃ που λέγει καὶ τὸ ποιῆμα' ἐκείνος που φεύγει ἀπὸ τὸ σπίτι του εἶνε σὴν νὰ ξερριζώνεται' γι' αὐτὸ πονεῖ τόσο.

— Ὁ ! τὸ ἤξευρε τοῦτο ἡ Ἑλένη ; τὸ ἤξευρε πολύ, καὶ ἐξ ἰδίας πείρας ἐνόησεν ὅλον τὸν πόνον τῆς καλῆς Ἀγγελικοῦλας καὶ ἠρώτησε με' πολὺ ἐνδιαφέρον τὰς λεπτομερείας.

Ἡ οἰκογένεια τῆς Ἀγγελικοῦλας εἶχε μερικὰ χρέη' ἐν κλοῖον που εἶχαν ἐναυάγησε τὸν περασμένον χειμῶνα' καὶ ὁ ἀδελφὸς της ἐπῆγεν εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὅπου ἤνοιξε μικρὸν κατάστημα' ἐπρωδουσάν πολὺ αἰ ἐργασίας του καὶ ἴσως εἰμπορεῖ νὰ στελεθῇ δὴα χρήματα χρειάζονται διὰ νὰ μὴ πωληθῇ τὸ σπίτι. Ἀλλὰ ἕως ὅτου νὰ του γράψουν καὶ νὰ λάβουν ἀπάντησιν :

— Εἶνε μικρὰ ἡ Αἴγυπτος, εἴ, Ἑλένη ; εἶπεν ἡ Ἀγγελικοῦλα ἀφελῶς.

Ἡ Ἑλένη τῆ δεξιῇ ἐπὶ τῆς σφαιρας τὴν γῆν τοῦ Φαραῶ καὶ τὸν Νεῖλον, ὅστις ἐφαίνετο ὡς χρωματιστὴ κλωστή.

— Καὶ πόσος σὰς το πωλεῖ τὸ σπίτι ; ἠρώτησεν ἔξαφνα ἡ Ἑλένη.

— Ἡ Τράπεζα.

— Ἀλήθεια ; εἶπεν ἀναπηδῆσασα με' χαρὰν ἡ Ἑλένη.

— Ναι.

— Τότε μὴ σε μέλη' ὁ ἄλλος θεὸς μου εἶνε σύμβουλος εἰς τὴν Τράπεζαν. καὶ θά τον παρακαλέσωμεν νὰ κάμῃ ἀνάβολή' ἔς αὐτὸ τὸ ἀναμταξὺ γράφομε καὶ εἰς τὸν ἀδελφὸ σου καὶ φροντίζει...

— Στέλνω κ' ἐγὼ τοὺς μισθοὺς μου, εἶπεν ἡ καλὴ Ἀγγελικοῦλα . . .

Εἰς τὸν ἐνθουσιασμόν της ὄρμησε καὶ ἐφίλησε τὴν καλὴν Ἑλένην.

Μετ' ἐκείνην τὸ πρῶτον τοῦ θείου τῆς Ἑλένης τὰ πράγματα διωρθώθησαν καὶ ἡ Ἀγγελικοῦλα ἡσύχασε πάλιν ἔφυγεν ἡ μελαγχολία ἀπὸ τὴν μορφήν της τὴν ὅποιον εἶχε σκιάσει προσωρινῶς ὅπως τὰ σύννεφα τὸν αὐθριον οὐρανὸν τῆς Ἀττικῆς, ἠκούσθη πάλιν ὁ εὐθυμος καὶ τραγανιστὸς γέλωτός της καὶ τὸ μελωδικὸν τραγούδι της.

Μετ' ὀλίγον θὰ περάσῃ καὶ τῆς Ἑλένης ἡ μελαγχολία. Μόλις τελειώσουν αἱ ἐξετάσεις θὰ πετάξῃ εἰς τὰ προσφιλή

της ὄντα. Θὰ ὑπάγῃ με' τὸν σιδηρόδρομον μέχρι Λαυρίου, ἔπειτα θὰ ταξιδεύσῃ τὸν μαγικὸν Εὐβοϊκὸν κόλπον, θὰ φθάσῃ εἰς Βῆλον, ἐκεῖ θὰ εὐρεθῇ εἰς τὴν ἀγκάλῃ τῆς μητρός της καὶ τοῦ πατρὸς της, οἵτινες θὰ ἔλθουν νὰ τὴν παραλάβουν καὶ ἔπειτα ὅλοι μαζί ἐπὶ ἡμιόνων θὰ ἀναβῶν εἰς τὴν Ζαγοράν.

ΥΡΑΤΙΑ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ

Η ΠΟΛΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ

[Συνέχεια καὶ τέλος' ἴδε σελ. 101]

Εἶνε δύσκολον νὰ περιγράψῃ τις τὴν ἀγαλλίαν τὴν ὅποιαν ἠθάθη ἡ Λίσβετ ὅτε ὁ Φράντς ἐξέβαλεν ἐκ τοῦ θυλακίου του τὰ δύο ἀργυρὰ νομίσματα.

Δὲν θὰ εἴπωμεν λεπτομερῶς πῶς τα ἐξώθευσαν, ἀλλὰ εἰς βεβαιώμα' ὅτι καλλιτέρα χρήσις χρημάτων κερδηθέντος με' κόπον δὲν ἔγεινε ποτέ.

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ φίλος μας Φράντς ἔγεινε σωτὸς βιομηχανοσ ἀθρομάτων' ὁ Κρές τον ἐδίδαζε νὰ μεταχειρίζεται τὸν τόρον διὰ τὴν κατασκευὴν μερῶν τινῶν τῶν παιγνιδίων του, ἰδίως τῶν μικρῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν' τοῦτο ὄχι μόνον οἰκονομίαν καιροῦ ἔφερε, ἀλλὰ προσέδιδε καὶ κομψότητα καὶ χάριν καὶ βμοιότητα ἐργασίας, αἵτινα συντέλεσαν εἰς τὴν ἐπι μεγαλειτέραν ἐπιτυχίαν τῆς πωληθείας.

Ὅτε ἡ παρὰ τὴν βαρελοποιῶ μαθητεία τοῦ Φράντς ἐτελειώσεν, ὁ νεαρὸς καλλιτέχνης ἔκαμνε με' τὴν βοήθειαν τοῦ Κρές τόσο ἐπικερδῆς ἐμπόριον παιγνιδίων, ὅστε ὅλοι οἱ φίλοι τοῦτον συνθεύλευσαν νὰ το ἐξάκολουθήσῃ διὸ ἐμπόριον τοῦτο ἠδύνατο νὰ δώσῃ τόσο κέρδη ὅσα καὶ ἡ κατασκευὴ βαρελῶν προωρισμένων νὰ περιέχουν οἶνον καὶ ζῦθον.

Ἦπῃρχε δὲ καὶ ἄλλος λόγος, ὅστις ἔπεισε τὸν Φράντς νὰ προτιμῆσῃ τὴν βιομηχανίαν τῶν παιγνιδίων ἢ ἀδελφή του, ἧτις δὲν ἦτο πλέον ἡ μικρὰ Λίσβετ, ἀλλὰ νεῶς δεκαπέντε ἐτῶν ἠδύνατο νὰ τον βοηθῇ εἰς τὸ ἔργον του' ἐν ᾧ ἐξ αἰτίας τοῦ παθῆματος της δὲν ἦτο δυνατόν νὰ κάμῃ ἄλλην ἐργασίαν.

Ἡ Λίσβετ λοιπὸν ἀνέλαβε νὰ χρωματίζῃ τὰς κιβωτὸς καὶ τὸ περιεχόμενον αὐτῶν.

Τὸ ἐμπόριον προώθευεν ἔσφ περισσοτέρας κιβωτὸς κατεσκευάζεν ὁ Φράντς τόσας περισσώτερας ἐπωλοῦντο. Δὲν ἐπωλοῦντο πλέον μόνον εἰς τὴν ἀγορὰν τῆς Φραγκοῦρτης, ἀλλ' εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Γερμανίας καὶ εἰς τὴν Γαλλίαν ἀκόμη καὶ εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Ὅχι ἔλεγε κανεὶς ὅτι ὅλα τὰ παιδιά τῆς Εὐρώπης ἐνθουσιάζοντο εἰς συμφῶνον με' τὰ παιγνίδια τῆς Νυρεμβέργης καὶ ὅλα διεσκέδαζον με' αὐτά.

Ἐκαστον ἔτος αἱ παραγγελαὶ ἐγίνοντο μεγαλιέτεραι' ἕκαστον δὲ ἔτος ὁ Φράντς καὶ ἡ ἀδελφὴ του προσέθετο καὶ γένοι τὸ παιγνίδιον, τὸ ὅποιον ἐπενοή ἡ ζωηρὰ φαντασία τῆς Λίσβετ καὶ ἐστέλον αἱ ἐπιδέξια χεῖρες τοῦ Φράντς.

Ὁλίγον κατ' ὀλίγον εἰς τὴν πτωγίαν κατοικίαν τοῦ φίλου μας εἰσῆλθεν ἡ ἀνεσις καὶ οἱ δύο ἔγγονοι ἐπεριποιήθησαν ὅπως ἤθελον εἰς τὸ γῆρας της τὴν μάρμην των. Πλὴν τῶν δύο δωματίων, ἅτεκα μὲχρι τοῦδε ἀπετέλειον τὴν κατοικίαν τὴν προσέλαβε καὶ ἄλλα δωμάτια' αἱ κιβωτοὶ καὶ τὰ ἄλλα παιγνίδια ἐπλανον τόπον, καὶ ὁ τόρον ἐπίσης' μετὰ δύο ἐπὶ ὁ Φράντς καὶ ἡ Λίσβετ ἐνοικίασαν ὅλη τὸ πάτωμα τὸ πρὸς τὸ μέρος τῆς ὁδοῦ καὶ ἤνοιξαν κατάστημα διὰ τὴν πώλησιν τῶν παιγνιδίων.

Εἰς τὴν πρόσοψιν τοῦ καλαίου κτερίου, τὸ ὅποιον ἄλλοτε ἀνήκειν εἰς τὸν πλοῦσιον πολίτην τῆς Νυρεμβέργης, ἀνεγινώσκον τῶρα ἡ ἐξῆς ἐπιγραφὴ : Κατάστημα παιδικῶν παιγνιδίων, ὑπεράνω δὲ τῆς θύρας διὰ μεγάλων γραμμάτων ἦσαν γεγραμμένα τὰ ὄνόματα Φράντς καὶ Λίσβετ Βέντσολ.

Ἀλλὰ περισσώτερον καὶ ἀπὸ τὴν ἐμπορικὴν ἐπιτυχίαν καὶ εὐδοκίμησιν ἤξεν ἡ ὑπόληψις τὴν ὅποιαν εἶχον ὅλα εἰς τὸν Φράντς διὰ τὴν ἐξαιρέτον διαγωγὴν του, καὶ πρὸ πάντων διὰ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἀφωσίωσίν του πρὸς τὴν μάρμην, ἧτις προστάτευσε τὰ δύο ὄρνα ὅταν ἦσαν δυστυχῆ καὶ ἐρημα εἰς τὸν κόσμον.

Ὁ Φράντς ἀπέκτησε διὰ τῆς ἐντίμου καὶ νοήμονος ἐργασίας του πολὺν πλοῦτον καὶ ἠδυνήθη νὰ φανῇ χρήσιμος εἰς ὅσους ἠγάπα. Ἐσθασε δὲ εἰς γῆρας βαθύτιμωμένος ὑψ' ὀλων.

Τοιοουτρόπως ἡ Νυρεμβέργη ἀπέκτησε φήμην διὰ τὴν κατασκευὴν τῶν παιδικῶν παιγνιδίων καὶ ἐγένετο τὸ πρῶτον βιομηχανικὸν κέντρον τοῦ εἶδους τοῦτου, ἀπὸ τὸ ὅποιον διασκορπίζοντο τὰ παιδικὰ παιγνίδια εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς Εὐρώπης.

Οἱ περιηγηταὶ οἵτινες περιέρχονται τὰς ὁδοὺς τῆς παλαιᾶς ταύτης πόλεως διὰ νὰ ἰδοῦν τὰ περίεργα λίθινα ἢ ξύλινα γλυκτικὰ ἔργα τὰ ὅποια στολίζουν τὰς ἐκκλησίας καὶ εἶνε ἔργα τοῦ Φίλιππου Στῆς καὶ τοῦ Ἀδάμ Κράφτ, ἧ μετὰ βαίνουν νὰ θαυμάσωσι τὰς περιτμήμας εἰκόνας τοῦ Ἀλβέρτου Δούερερ, βλέπουν εἰς τὰς θύρας καὶ τὰ παράθυρα πλήθος ἐπιγραφῶν, αἵτινες ἀναγγέλλουσι ὅτι ἐκεῖ πωλοῦνται ἡ κατασκευὰ παιγνιδίων.

Εἰς τοὺς ἀποκέντρους δρομίσκους ἀκούεται πᾶσαν στιγμὴν ὁ θόρυβος τοῦ τόρον, σφυρῶν καὶ πριονίων. Ὅλοι ἐκεῖ οἱ δρομίσκοι κατοικοῦνται ὑπὸ φιλοπῶν

Ο ΣΟΦΟΣ ΚΑΙ Η ΜΙΚΡΑ ΚΟΡΗ

Εἰς ἓν πενιχρὸν δωμάτιον ἔζη σοφὸς τις γέρον, ὁ ὅποιος τόσο ἐμελέτα νύκτα καὶ ἡμέραν ὅστε ὅλοι ἔλεγον ὅτι δὲν ὕπῃρχε πρᾶγμα εἰς τὸν κόσμον τὸ ὅποιον νὰ μὴ ἤξευρε.

Ὁ σοφὸς δὲν παρεδέχετο αὐτὴν τὴν ἰδεάν, ἀλλὰ τους ἄφινε νὰ λέγουν καὶ ἐξηκολούθει τὰς μελέτας του.

Τὸν καιρὸν ἐκεῖνον δὲν ἦναικαν οἱ ἀνθρώποι τόσο εὐχολο πῦρ, διότι δὲν εἶχον ἐφευρεθῇ ἀκόμη τὰ φωσφορικὰ πυρρεῖα' ὅστε συχνά οἱ γείτονες ἐδανείζοντο μεταξὺ των πῦρ.

Μίαν ἑσπέραν ὁ σοφὸς ἐκάθητο πλησίον τῆς ἐστίας του, ἀναγινώσκων ἐν ὀγκύδεις βιβλίον' ἔξαφνα ἤκουσε νὰ κτυποῦν εἰς τὴν θύραν.

— Ἐμπρός ! ἀνεφώνησεν.

Ἡ θύρα ἤνοιξε καὶ εἰσῆλθε μικρὸν κοράσιον, τοῦ ὁποίου τὸ πρόσωπον ἐφάνερον ἀθρότητα καὶ ἀπλότητα

— Κύριε σοφέ, εἶπε τὸ κοράσιον, μ' ἔστειλεν ἡ μητέρα μου καὶ σε παρακαλεῖ νὰ μου δώσῃς ὀλίγη φωτιά ν' ἀνάψωμεν τὴν ἰδικὴν μας.

— Εὐχαριστῶς, μικρὰ μου, ἀλλ' ἔφερες τίποτε διὰ νὰ βάλω τὴν φωτιά ;

— Ὁ, ἔφερα,

— Ποῦ εἶνε ;

— Νά, τὰ χέρια μου

— Τὰ χέρια σου ; ἀλλὰ θὰ καίῃς !

— Ἄ, ὄχι, δὲν καίωμα, κύριε σοφέ, θὰ ἰδῆς.

Ἡ μικρὰ κορὴ ἐκυψεν εἰς τὴν ἐστίαν, ἔστρωσε στάκτην εἰς τὴν παλάμην της καὶ ἔβαλεν ἐπ' αὐτῆς δύο τρεῖς μικροὺς ἀναμμένους ἀνθρακας.

— Εὐχαριστῶ, καλὴν νύκτα, κύριε σοφέ.

Καὶ ἀπῆλθεν ἡσύχως κρατοῦσα τὸ πῦρ ἐπὶ τῆς χειρὸς της χωρὶς νὰ καῖ.

Τότε ὁ γέρον ἀνεφώνησε κτυπῶν τὸ μέτωπόν του με' τὴν χεῖρά του,

— Νά καὶ ἄλλο πρᾶγμα που δὲν εἴξευρα, καὶ τὸ ὅποιον μ' ἔμαθε τὸ ἀμαθὲς αὐτὸ κοράσιον. Ἄ ! ἡ ἐπιστήμη εἶνε ἀτελειώτος ὡς κόσμος καὶ μόνον ὁ Θεὸς τα εἴξευρει ὅλα.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Διατὶ κλαίεις, κακόπαιδον ; ἔρωτῶ τὸν Κωσταντῆν ἡμῆτερ του.

— Διὸν θέλω γλυκὰ.

— Ἔλα λοιπὸν νὰ σου δώσω γλυκὰ διὰ νὰ μὴ κλάψης πλέον.

Καὶ ὁ Κωσταντῆς συνθηκολογῶν :

— Ὅχι, ἀφοῦ τα φάγω θὰ κλάψω πάλιν, διὰ νὰ μου δώσῃς καὶ ἄλλα.

Ἔσται δὲ τὸ ἄκουστον τοῦ Νομοῦτου.

Λογικὴ παιδίον.

Μπαμπὰ, ἂν κόψωμεν τὸν Μαλέαν θὰ εἶνε ἀκόμη ἐκεῖ τρικυμία ;

Ἔσται δὲ τὸ Κόρης τῆς Δοξαμένης Ἰδέης.

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ "ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ,"

Παρήλαε τώρα ὀλίγον ὁ φόβος τῶν σεισμῶν, εἴ, Ἀδέλις ; καὶ οἱ ἄνθρωποι θὰ ἤρχισαν, ἐλπίζω, νὰ συνέρχονται κάπως. Ὅλοι αἱ συμφορὰ μαζευμένα μὰς ἦσαν εἰς τὴν ἀγαπητὴν μας τὴν Ἑλλάδα !

Ἄν δὲν ἔχῃς πεποιθήσῃν εἰς τὴν κρίσιν μου, ἴψῃλῃ Κωσταντῆς, τὸ καλλίτερον που ἔχεις νὰ κάμῃς εἶνε νὰ μὴ μου στέλλῃς πνευματικὰ ἀσκήσεις πρὸς δημοσίευσιν. Ἄλλοι φίλοι μου, σκεπτικῆμοι ὀρθότερον, μὰ ἐκφράζον εὐχαριστίας βταν δὲν δηρμασιέωμ' τὰς ἰδικὰς των αἰ ὁποῖαι δὲν μοι ἀρέσων, διότι ἐνωοῦν ὅτι ἐν τὰς ἐδημοσίευσιν ὄχι μόνον τὸν ἐαυτὸν μου θὰ ἐβλαπτῇ ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς θὰ ἐξθετα εἰς τὰ σώματα τῶν ἀναγνωστῶν μου. Στέλλε καλὰ καὶ πρωτοτύπου, νὰ ἴδῃς πῶς τὰς δημοσιεύω !

Καὶ ὑπάρχει λόγος νὰ μὴ εἰσαι δεκτὸς εἰς τοὺς διαγωνισμούς μου, Πορθεῖ τοῦ Ἐδρίπου; Αὐτὸ οὔτε σὺ, οὔτε κανεὶς ἄλλος ἐν τὸν συνδρομητῶν μου πρέπει νὰ τὸ ἐρωτῆ. Πάντες ἀνεξαιρέτως εἰσεθε δεκτοὶ εἰς κάθεβδίαγωνισμὸν που προτείνω.

Οἱ ποητικὸι σου ἀγγελιαφόροι πρὸ πολλοῦ μοι ἔφεραν τοὺς γλυκεῖς ἀσπασμούς σου, Ἄδρα τοῦ Ἐλεῖθρος, καὶ με' τὴν ἰδίαν μυσθὸλον πνοὴν τῶν ἀνθέων, με' τὴν ὄρσον τῆς πρώϊας, με' τὸν λαμπρὸν ἥλιον, με' τὸ χριτωμένο πωλάκι που τόσο γλυκὰ κλάδε' εἰς τὸ ἀπέναντι τοῦ δωματίου σου μικρὸν δένδρον σῶ ἔσται καὶ ἐγὼ μυρῖος ἀσπασμῶς, ἀλλ' εἰς μάτην μὲχρι σήμερον τοὺς ἐπεριμένα νὰ μου φέρουν τὰς λεπτομερείας τῆς ἀσθενείας σου καὶ ἀνησυχῶ. Εἶσαι καλὰ ;

Αὐτὸ πού μοι γράφεις, Ἀνδρέη Σουλεϊδίτα, ὅτι ἀπὸ πρώϊας μὲχρις ἐσπέρας καταγίνεσαι με' τὰς λύσεις, δὲν με' εὐχαρίσει. Καὶ τὰ μαθηματα τότε τί γίνονται, παρακαλῶ ;

Εἶμαι εὐτυχῆς, Ἐδομας Ἐρῆνε, διότι κατορθῶνω με' τὰς συλλογὰς μου νὰ σε διασκεδάσω κατὰ τὴν ἀσθενείαν σου καὶ εὐχόμεν ἡγήγορα νὰ ἀναρρώσῃς διὰ νὰ μᾶθῃς νὰ λύς καὶ τὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις, πρῶτον τὰς εὐκολωτέρας καὶ ἀργότερα καὶ τὰς δυσκόλους.

Ὁ ! καὶ, θεὰ τῆς Νίκης, πολὺ θὰ ἐσταθῶ τὸ καλοκαίρι' ὅστε φαντάσσομαι πῶσον θὰ με' ἀνακουρεῖν καὶ λαμβάνω καμμίαν φορὰν γραμματέκια σου δροσερὰ ἀπὸ τὰ μέρη που θὰ ἐπισκεφθῶς.

Ἐκ τῶν τριῶν ψευδῶν μων αὐτὰ προτιμῶ, Ἄνθος τῶν Ἄλπειων ἡ ἀπαφασίς σου νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς τὰς λύσεις πολὺ μ' εὐχαρίστῃς.

Καλὰ τὸ ἐνόησες, Κωσταντῆ τῆς Ρόδου, με' ὄλην τὴν καλὴν μου θέλησιν, εἶνε ἀδύνατον νὰ ἀπαντῶ ἀμέσως εἰς ὅλας τὰς ἐπιστολάς που λαμβάνω καὶ δὲν προσβάνω καὶ θέσιν δὲν ἔχω' ἀλλὰ καὶ ἂν ἄργω κάποτε, θμὰς δὲν λησιμῶ.

Αἱ ἐπιστολαὶ σου, Φάιρα, φθάνουν ἐγκαίρως πάντοτε.

Πολὺ εὐχαριστῆμὴν εἶμαι ἀπὸ τὰ γραμματέκια σας, ἀγαπητὸι μου φίλοι Πέτρος καὶ Ἀριάνθη Καλοθῆ' μόνον ψευδῶν μων ἐλέεσθε ἄλλα, διότι Ἄνθος τοῦ Ἀγροῦ καὶ Ἀτράμπτον Πωλοιστῆν ἔχομεν.

Σὰν τὴν κλάσσω με' τὰς κλισσώπουλα εἴφθασεν ἡ ποδήτῃ μοι ἐπιστολῆ σου με' τὰς ἐσωκλείστους ἐπιστολάς τῶν ἄλλων φίλων μου, Κόρη τῆς Δοξαμένης Ἰδέης. Εἰς ὅλας πολλοὺς πολλοὺς ἀσπασμούς.

Ναι, Προκουμάτα τῆς Σιθόνης, ἐγκρίνω τὸ ψευδῶν μων σου καὶ περιμένω ἐπιστολάς σου.

Εἶδες ἓνα λεξιγγριὸν σου εἰς τὸ ἰσον φύλλον, Κῆμα τοῦ Νεῖλου ; Καλὴ ἀρχή ! Μεταφράσεις σου διὰ νὰ τὰς ἀναγινώσκω δύνασαι νὰ μου στέλλῃς, Ἀθρηναῖο Ἄλον' δὲν θὰ τὰς δημοσιεύω ἔμως, ἐνωοῦμαι. Ὁ εὐχαρι-

